

Bemærkninger at gøre ud fra deres Kendskab til deres egen Stilling og til det Forhold, hvori de staar til andre Samfundsklasser. Ikke heller den Del af det ærede Medlems Tale, som indeholdt Anvisninger til fornuftige Husmødre, tror jeg har nogen egentlig Værdi for Tjenestemændene, thi jeg tror, at Tiden i høj Grad har paalagt disse at være fornuftige Husholdere. Og den Kendsgerning, at man ved kun at opvarme eet Værelse er i Stand til at spare paa Brændselet og ikke bruger saa meget som til flere Værelser, er mange her i Landet særdeles vel bekendte med. Den Omstændighed, at man er nødsaget til selv med Indtægter som dem, der her var Tale om, paa et Par Tusinde Kroner under Fødsforhold at maatte foretage Indskrænkninger for med de nuværende Prisforhold og Indtægter overhovedet at kunne komme igennem, er ikke, forekommer det mig, noget fyldstgørende Bevis paa Rigtigheden af det ærede Medlems Udtalelser.

Den anden Del af de Formaninger eller Opfordringer, som er rettede til Tjenestemændene, gaar paa Fremtiden og siger, at Forholdene vil blive bedre for dem. Derom vil det naturligvis være noget vanskeligt at spaa, thi Forholdene har været saa usikre, at ingen er i Stand til i Øjeblikket at vide, om den økonomiske Krise med Prisfald, vi i Øjeblikket befinder os i, er den endelige, varige Aflastning af den Opblæsning af Priserne, som har fundet Sted, eller det kun er en almindelig midlertidig økonomisk Krise, som, naar den er overstaaet, igen vil efterfølges af en Prisstigning. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at der nok vil komme en Tid, hvor Tjenestemændene til Løn for det opfremde Arbejde, de har ydet, og den samfundsmæssige Forstaaelse, de har vist under Krigen, vil kunne opleve, at deres Stilling relativt, i Forhold til andre Samfundsklassers, er bedre. Men Værdien af saadanne Fremtidsudsigter beror jo i Øjeblikket i høj Grad paa hvornaar en saadan Fremtid er inde, og Udsigterne til, at en saadan Forudsigelse vil gaa i Opfyldelse, beror i høj Grad paa, hvor meget der staar bag det Tilsagn, som nu det ærede Medlem Hr. Parkov lagde saa megen Vægt paa. Jeg mærkede mig ogsaa dette Tilsagn og finder det ogsaa i høj Grad paakrævet, at et saadant Tilsagn blev givet, men det var dog ledsaget af saa mange Forbehold og navnlig saa mange Fortolkninger vedrørende Konjunkturtillæget, om dets eventuelle Nedsættelse, selv under Stigning af Dyrtidstillæget, eller dets Bortfald, at det ikke blev mig klart, om det, som den højtærede Finansminister gav Tilsagn om,

var at opretholde den samlede Lovgivning om Tjenestemandslønninger, eller det kun var at opretholde den Grundløn, som fandtes dèr. Kun hvis man bevarer det samlede Lovkompleks uforandret, kan der under et varigere Fald af Priserne være en saadan relativ Forbedring af Stillingen, som det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Parkov med Rette pegede paa, at Tjenestemændene af alle Klasser har Krav paa for deres Holdning under Krigen og ikke mindst paa Grund af de Tab, de led i de første Aar af Krigen, hvor man udsatte Lønstigningen i Forventning og Haab om, at Krigstiden kun vilde være ganske kortvarig.

Jeg gaar altsaa ud fra, at dette Lovforslag vil blive henvist til Lønningsudvalget; det er jo et Ønske, der er fremsat af Tjenestemændene, for at de dèr kan faa Lejlighed til overfor Rigsdagen at fremsætte deres Begrundelse af Stillingen. Fra en af Tjenestemandorganisationerne er der sket Henvendelse til Partierne om, hvis det var muligt, at søge tilvejebragt en fornyet Forhandling med Regeringen om dette Spørgsmaal. Dette Ønske vil vi støtte, idet det forekommer os særdeles ønskeligt, at denne Sag ikke ender paa den Maade, hvorpaa den for Øjeblikket staar: med et af Regeringen fremsat Ultimatum, som Tjenestemændene har udtalt deres store Utilfredshed med, men at man søger at faa Sagen ordnet paa en saadan Maade, at der hos Tjenestemændene kommer til at foreligge en Forstaaelse af Berettigelsen af, hvad der for Øjeblikket vedtages her paa Rigsdagen.

Jeg skulde tro, at det dog — idet man ved Ændringerne i Stedtillæget har erkendt, at Ændringer kan finde Sted ogsaa indenfor den foreliggende finansielle Ramme — var muligt at naa til visse Ændringer, som havde deres Betydning ikke mindst overfor Spørgsmaalet om de større Vanskeligheder, som Forsørgerne har. Af Hensyn til dette Spørgsmaals Vigtighed vil jeg gerne sige, at jeg tror, at det vilde være særdeles ønskeligt, om den højtærede Finansminister vilde fravige det Standpunkt, som han i sin Tale angaaende Skattelovene har stillet sig paa: at han ikke vil være med til at forhandle om Spørgsmaalet om Fradrag i Skatterne for Forsørgere. Thi kun ved at optage dette Spørgsmaal samtidig med, at man behandler Konjunkturtillæget, vil det være gør ligt at faa Spørgsmaalet om Forsørgernes Stilling alvorligt drøftet. Og jeg tror, som tidligere sagt, at den rette Vej frem dèr er en Revision af Skattelovene. Det er klart, at overfor Spørgsmaal som disse maa det være Regeringen, som har den